

KsZ.br. 20/09

U IME NARODA

APELACIONI SUD CRNE GORE, u vijeću sastavljenom sudije Radmile Mijušković, kao predsjednika vijeća, Milivoje Katnića i Svetlane Vujanović, kao članova vijeća, uz učešće namještenika Ljiljane Košarac, kao zapisničara, u kriv.predmetu optuženog Pepeljak Sabita, kog brani adv. Ranislav Popović, zbog kriv.djela davanje mita iz čl. 424 st. 1 Krivičnog zakonika (Kz-a), odlučujući o žalbi branioca optuženog izjavljenoj na presudu Višeg suda u Bijelom Polju Ks.br. 12/09 od 03.07.2009.g., nakon sjednice vijeća održane u odsustvu uredno obavještenog VDT CG, a u prisustvu optuženog i njegovog branioca, dana 19.11.2009.g., nakon tajnog vijećanja i glasanja, donio je:

PRESUDA

Odbija se kao neosnovana žalba branioca optuženog Pepeljak Sabita i potvrđuje presuda Višeg suda u Bijelom Polju Ks.br. 12/09 od 03.07.2009.g.

Obrazloženje

Presudom Višeg suda u Bijelom Polju Ks.br. 12/09 od 03.07.2009.g. optuženi Pepeljak Sabita oglašen je krivim za kriv.djelo davanje mita iz čl. 424 st. 1 Kz-a, čimbenično opisano u izreci prvostepene presude i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) mjeseci u koju kaznu nije utaćunato vrijeme koje je proveo u prizvoru od 05.05. do 03.07.2009.g.

Istom presudom obavezan je optuženi da na ime troškova krivičnog postupka plati 100,00 €, dok će se u odnosu na ostale troškove postupka posebno odlučiti.

Protiv te presude žalbu je izjavio branilac optuženog iz svih zakonskih razloga. Predlaže da se prvostepena presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe ili da se blaže kazni, ili da se prvostepena presuda ukine i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Spisi predmeta su, u smislu čl. 387 st. 1 Zakonika o krivičnom postupku (Zkp-u), dostavljeni Vrhovnom državnom tužilstvu CG, na razmatranje i predlog. Zamjenik VDT CG je, podneskom KsZ.br.499/09 od 27.10.2009.g. predložio da se žalba branioca optuženog odbije kao neosnovana.

Na sjednici drugostepenog vijeća, koja je održana u prisustvu optuženog i njegovog branioca, a u odsustvu uredno obavještenog zamjenika VDT CG, branilac i optuženi su ostali kod izjavljene žalbe i njenog predloga.

Nakon razmatranja pobijane presude, navoda žalbe, sadržine spisa predmeta Višeg suda u Bijelom Polju Ks.br. 12/09, pazeci po službenoj dužnosti na povrede zakona u smislu čl. 388 st. 1 Zkp-a, Apelacioni sud je utvrdio:

- žalba nije osnovana

Polazeci od redosleda žalbenih osnova Apelacioni sud je najprije ispitao prvostepenu presudu i postupak koji joj je prethodio u pogledu eventualne zahvaćenosti bitnom povredom odredaba krivičnog postupka iz čl. 376 st. 1 i 11 Zkp-a, na koju se ukazuje žalbom branioca, ali i u pogledu ostalih povreda postupka na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti, pa je utvrdio da takve povrede nisu počinjene niti u prvostepenoj presudi niti u postupku koji joj je prethodio.

Neosnovano se žalbeni branioca navodi da je prvostepeni sud počeo bitnu povredu odredaba kriv. postupka time što je naveo dijagnozu optuženog iz med. dokumentacije koja je ovaj priložio, a to s toga što po mišljenju odbrane sud nema stručno znanje da čita med. dokumentaciju, već je to morao učiniti putem vještaka med. struke.

Branilac previda vrstu kriv. djela za koje je optuženi oglašen krivim i u vezi sa tim činjenicu da opšte zdravstveno stanje ili tjelesne povrede (na koje bi se eventualno odnosila medicinska dokumentacija), nisu bitan element bića kriv. djela davanje mita. Ukazati je da prvostepeni sud nije preuzimao ulogu vještaka, već je samo pročitao sadržaj dokumentacije navodeći da optuženi ima zdravstvene tegobe između ostalog "hronični bronhitis i varijabilni pritisak" i pravilno je cijenio da takva med. dokumentacija nije od uticaja na utvrđivanje odlučnih činjenica u pogledu, objektivnih i subjektivnih elemenata bića kriv. djela, već eventualno može imati uticaja za odmjeravanje kazne. S toga i po mišljenju drugostepenog suda, nije bilo potrebe, obzirom da se optuženom stavlja na teret kriv. djelo davanje mita, da se vještači med. dokumentacija iz koje jasno proizilazi da se odnosi na bronhitis i varijabilni pritisak (i gojaznost - prim. Apelacionog suda).

Nisu osnovani žalbeni navodi ni u dijelu u kom se ukazuje na protivrečnost između izreke i sadržine zapisnika o alkotestiranju optuženog. Stoji činjenica da je izrekom prvostepene presude stepen alkohola u krvi koji je utvrđen kod optuženog, a konstatovan u postupku saobraćajne kontrole iznosio 1,29 promila, a da je u izreci očigledno daktilo greškom, ispuštena jedna cifra i navedeno da je ta koncentracija 1,9 promila. Međutim, količina alkohola u krvi optuženog nije bitan element bića kriv. djela davanje mita za koje je optuženi oglašen krivim, već se samo odnosi na opis jednog od saobraćajnih prekršaja, povodom kog je optuženi nudio novac kako ga ne bi policajci prijavili (a koji prekršaj je izvršen uvijek kad udesnik u saobraćaju ima 0,5 promila alkohola u krvi), to je ova daktilo greška sasvim bez uticaja na zakonitost prvostepene presude.

U prvostepenoj presudi niti u postupku koji joj je prethodio nisu počinjene ni druge bitne povrede prvostepenog postupka na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti.

Pravilnom ocjenom dokaza prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, kako u pogledu objektivnih, tako i u pogledu subjektivnih elemenata bića kriv. djela davanje mita. U postupku nije bilo sporno da je optuženi nudio 50 € saobraćajnim policajcima koji su ga zamstavlili zbog saobraćajnog prekršaja, prekoračenja brzine više od 30 km/h, a potom utvrdili da je počeo još dva saobraćajna prekršaja, a naime da nije sa sobom imao vozačku dozvolu, te da je upravljao vozilom pod dejstvom alkohola pri koncentraciji od 1,29 promila. Sporno je bilo da li je optuženi nudio novac kako bi istodnevno da policajci u okviru svojih službenih ovlašćenja ne podnesu prekršajnu prijavu protiv njega ili je to učinio kako bi platio kaznu za učinjene prekršaje, što tvrdi optuženi. Pravilno je prvostepeni sud cijenio iskaze svjedoka Vladana Radovića i Đanka Marasevića, saobraćajnih policajaca, koji su u svjedočkom iskazu jasno iskazali da je optuženi davao novac kako ne bi podnijeli prijavu, govoreći im "Uzmi ovo ne piši ništa" i pri tom ispoljio upornost iako su mu policajci govorili da skloni novac, i pokazao drskost i bezobzirnost, bacajući novac u krilo policajcu koji se nalazio u patrolnom vozilu i pisao prijavu protiv optuženog. Na osnovu ovakvih činjenica nesumnjivo proizilazi ovaj zaključak koji je prvostepeni sud i izveo, a naime da je optuženi saobraćajnim policajcima dana 05.05.2009.g. u 18. 30 časova u mjestu Zaton - Opština Bijelo Polje, nudio 50 € da ne bi izvršili službenu radnju koju su u okviru svojih službenih ovlašćenja bili dužni uraditi a naime podnijeli prekršajnu prijavu protiv optuženog i zbog alkohola priveli ga u službene prostorije određeni broj sati.

Saobraćajni policajci izjavili su da ni u jednom trenutku nisu saopštili optuženom da treba da na licu mjesta plati kaznu za prekršaj, niti opredjeljivali ma kakav iznos koji bi se plaćao za navedene prekršaje, a što potvrđuje i optuženi. S toga, tvrdnja optuženog da je davao 50 €, kako bi platio prekršajnu kaznu, za koju nije ni znao kolika je, govori dovoljno sama po sebi i nije potrebno posebno komentarisati.

Način postupanja optuženog o čemu su na jasan i ubjedljiv način svjedočili saslušani policajci nesumnjivo ukazuje da optuženi nije bio u ma kakvoj pravnoj zabludi kako se to poteneira žalbeni, buduci su mu policajci tokom pisanja prijave ukazivali da skloni novac i stavi ga u džep, jasno mu signalizirajući da takvo postupanje nije dopušteno, ali je optuženi istrajivao u tome očigledno računajući da će u spijeti u namini i navesti policajce da ne izvrše službenu radnju koju su morali izvršiti. Dakle, nema nikakvih indicija da je optuženi bio niti u stvarnoj niti u pravnoj zabludi.

jer stepen upornosti pa čak i izvjesna količina drskosti koju je ispoljio tokom izvršenja djela, bacanjem novčanice u krilo policajca, ukazuje da je bio svjestan kako radnji koje preduzima, tako i onoga što želi da postigne za time, tj. hoće, a naime da utiče da policajci ne izvrše službenu radnju koju su bili dužni izvršiti i zapišu mu prijavu za saobraćajni prekršaj.

Na pravilno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primjenu krivični zakon, kada je radnje optuženog pravno cijenio kao davanje mita iz čl. 424 st. 1 Kz-a, pa se žalba branioca i u tom pogledu pokazuje neosnovana. Neosnovano se žalbom branioca potencira da su policajci završili službenu radnju "započtu kontrolu saobraćaja", kako se žalbom navodi, te da optuženi bacanjem novčanice od 50 € u krilo policajca Radovića, ne bi mogao počiniti krivično djelo davanje mita, jer je nemoguće po mišljenju branioca to izvršiti nakon što je službena radnja povodom koje se daje novac, izvršena. Branilac previda da su policajci nakon izvršene saobraćajne kontrole preuzeli sledeću službenu radnju i u službenu evidenciju unosili podatke o optuženom sačinjavajući tako prekršajnu prijavu, što je optuženi dajući novac htio spriječiti i navesti policajce da to ne učine. Dakle nema govora o tome da su policajci bili završili službenu radnju koju su bili dužni učiniti.

Nije osnovana žalba branioca u dijelu odluke o kazni. Nasuprot viđenju branioca, drugostepeni sud utvrđuje da je prvostepeni sud utvrdio sve okolnosti koje utiču na odmjerenje kazne, pri čemu su primat imale olakšavajuće okolnosti, jer otežavajućoj okolnosti ranijoj osuđivanosti, prvostepeni sud i nije dao poseban značaj. Po nalaženju drugostepenog suda, pravilno je prvostepeni sud upornost u izvršenju djela cijenio kao otežavajuću okolnost, jer je optuženi kako je prethodno rečeno, kroz tu upornost iskazao drskost i ponižavajući odnos prema policajcima, pa je po ocjeni drugostepenog suda zavrjeđivao i strožije kažnjavanje. Međutim, kako nije bilo žalbe tužioca to nije bilo mogućnosti povećanja kazne optuženom, ali se na prednje ukazuje radi upućivanja u kojoj mjeri je žalba branioca neosnovana u odnosu na odluku o kazni.

Na osnovu izloženog, a sistemom čl. 396 Zkp-a, odlučeno je kao u izreci presude

APELACIONI SUD CRNE GORE

Podgorica, dana 19.11.2009. godine